

Коментар на текст [Слободана Антонића „Крај косовске политике“](#)

Крај косовске политике је вероватно најважнија политичка тема и дешавање у нашој новијој историји. Међутим, као што је Слободан Антонић приметио и анализирао, наше друштво се променило, не реагује као зрело демократско друштво, или бар не у видљивој друштвеној форми. Још чудније је да Косово више није тема о којој наши суграђани размишљају. А, како би размишљали у беди, безнађу и атмосфери свеопште борбе за голи опстанак. Ова природна социјална адаптација може се означити као позитивна или негативна, али је свакако маркер једног новог времена, стања друштва у коме нема функционалне демократије, прогреса и оптимизма. Медији се као увек добро уклапају, или их, пак, добро уклапају у свеопшту атмосферу. Нашем друштву су, како то Антонић констатује, потребни неки нови људи, од ентузијазма и достојанства, патриоти који у исто време живе и мисле модерно. Међутим, око неких ствари се моје мишљење разликује од ставова Слободана Антонића.

Крај косовске политике, али не и косовског решења

Пре свега, тачно је да је са косовском политиком свршено, али не и са трајним решењем око Косова. Ово најбоље потврђује скорашњи извештај Дика Мартија у Савету Европе. Наиме, има ли још некога скромније интелигенције који би могао поверовати да овај извештај није могао да се појави много раније. Нема.

Повлачење наше резолуције 9 септембра је, нажалост, наставак исте политике, али тада стављене у још оштрији међународни контекст условљавања и уцена. На крају, наша спољна политика је једноставно резултат једне дисфункционалне демократије и тешке потчињености водеће политичке елите западној администрацији.

Надаље, Мартијев извештај је у својој суштини базиран на геноцидним активностима

Пише: Предраг Урошевић
среда, 02 фебруар 2011 21:22

косовских Шиптара која искључују најосновнија људска права и слободе, која су била један од кључних фактора за НАТО интервенцију и, касније, негативан извештај Хашког суда око косовске декларације о независности. Наиме, иако је ова декларација правна акробација пре свега, деценијама уназад се концепт државне суверености теоретски и практично поткопавао у међународном праву и односима пре свега на принципу значајне или озбиљне угрожености људских права на широј скали (П. Урошевић, *Вестфалски концепт*, НСПМ, јули 2010).

Преломни моменат у српској политици према Косову је јулско саветодавно мишљење Хашког суда око косовске декларације. Јула месеца, пошто *Политика* и *НИН* нису желели да објаве мој текст у вези са предстојећим саветодавним мишљењем Хашког суда око косовске декларације, ја сам био те среће да је НСПМ објавила неколико дана раније овај текст који је јасно предвидео негативно мишљење овог суда око косовске декларације. Наиме, ова пресуда је напосто ставила тачку на нашу спољну политичку активност око Косова. Још страшније око ове пресуде јесу две изгубљене године, а исход је био више него предвидљив.

Надаље, како је могуће да се толики тим правних стручњака могао преварити у процени око ове хашке пресуде, односно, саветодавног мишљења. Овај спољнополитички покушај наше дипломатије и водеће политичке елите је за моменталну оставку. Повлачење наше резолуције 9. септембра је, нажалост, наставак исте политике, али тада стављене у још оштрији међународни контекст условљавања и уцена. На крају, наша спољна политика је једноставно резултат једне дисфункционалне демократије и тешке потчињености водеће политичке елите западној администрацији.

Српску политику треба да креира функционална демократија која често искључује значајно туторство великих сила.

Потпуно се слажем са Антонићем: „Србији је данас потребна нова политика, потребни су јој нови људи који се неће плашити да самостално мисле и самостално политички делују“. Разлог зашто је судбина свих водећих политичара, па и наше свеукупне политике у последње две деценије сведена на исти заједнички именитељ неуспеха је непостојање основних демократских предуслова и кохезионих фактора за функционалну демократију. Нажлост, ми смо упловили у демократски живот без остварених демократских институција, у време рата, недефинисаних националних интереса и одсуства колективне свести о овим важним и капиталним питањима. У таквим околностима постали смо лак плен западне администрације која је наметнула туторство

по свим питањима спољне и унутрашње политике. Навешћу само неколико суштинских примера наше тешке друштвене дисфункционалности.

– *На економском плану* показали смо невероватан аматеризам кој је опет резултат добрим делом спољног туторства. После 5 октобра било је очигледно да је стандард почео да акцелерира непропорциоанлно нашем привредном расту које је стагнирао. Динар је био надуван нереално, импорт је последично порастао, продаја националне имовине нестручно готово аматерски вођена, превасходно у циљу одржања стандарда потпомогнута иностраним кредитима, а ова нереална потрошња и стандард су се претакали у иностране банке пошто су наше биле уништене. Све се дешавало по сценарију рутинског неолибералног капитализма у најгорем светлу.

На економском плану показали смо невероватан аматеризам кој је опет резултат добрим делом спољног туторства. После 5 октобра било је очигледно да је стандард почео да акцелерира непропорциоанлно нашем привредном расту које је стагнирао.

Тако се српска привреда претворила у проточни бојлер, без икаквог плана развоја уз прогресивно уништење наше привреде и пораста незапослености, беде и неслућене корупције. Да се ниједна позитивна економска мера земаља у транзицији није имплементирала, иако су ове транзиционе државе у окружењу имале своја искуства у транзиционој економији много година пре наше, јесте право чудо непоштоваља сопственог народа, једноставно, велеиздаја.

– *Демократски живот* претворио се у трагичну фарсу, дисфункционалну машинерију у борби за власт у којој нема никаквог морала и милости. Готово све друштвене и привредне институције су постале власништво странака, тј. законска пљачка друштвене и државне имовине. Јавно мњење се креира у невладиним организацијама које су мерило вредности и морала у друштву.

У одсуству кохезионих фактора као што је национална и колективна свест, страначки живот се рефлектује у проценту бирачког тела и економске моћи, у чијој позадини су којекави тајкуни и криминалци. У оваквој атмосфери конфузије, беде, и неморала, медији који су у рукама разних тајкуна, лидерских странака, и западних татора, напосто рефлектују свеопшту конфузију, дефетизам и новокомпоновану пропаганду.

Политика базирана на ауторитету једног човека не може да донесе успех Србији, поготово не у садашњим околностима уништене економије и непостојања националне и колективне свести као најважнијег кохезионог фактора успешне демократије.

Последња парада поноса показује тежак аматеризам у јавној интерпретацији људских права, и најбољи је пример свеопште конфузије у друштву. Наиме, без икакве јавне расправе у вези са одржавањем ове параде, лако се подлегло притиску Европске заједнице да се ова парада одржи. Наиме, забрана геј параде је подједнако демократска одлука у складу са људским правима као што је њено одржавање. Последично, једна зрела и демократска расправа би искристалисала јавно мишљење и самим тим би и одлука била демократска. То је, заправо пре свега, демократско питање. Нажалост, под утицајем невладиних организација, створена је атмосфера угрожености људских права, што је чак у контрадикцији са Амстердамском декларацијом о људским правима која пре свега инсистира на поштовању традиционалних и културних вредности сваке чланице понаособ. Шта се после десило сви знамо, међутим акценат је стављен на хулигане који су у крајној инстанци нуспродукт дугогодишње конфузије и мрака.

"Али, када данас читамо шта је све Ћинђић говорио, и када се сетимо како се држао према Империји, можемо само да му скинемо капу".

Наиме, ја се не слажем са овом констатацијом. И поред чињенице да је премијер Ћинђић показао јако пуно одважности и жеље да разјасни и реши перфидну политику запада у односу на Косово којом је западна администрација вешто траћила време Србији са тезом – стандарди пре статуса, није било реалистично да покојни премијер очекује позитивну реакцију запада на његову иницијативу у писму великим силама. Једноставно, проста претпоставка је била да финасирање опозиције у периоду Милошевићеве владавине у циљу његовог рушења није било само у функцији демонтажа старог режима и рушења Милошевића, већ је логично укључивало и турску улогу западне администрације према новој власти. То је премијер Ћинђић знао и, природно, покушао да се из тих кљешта извуће. Нажалост, смрт га је зауставила у тој важној мисији.

Закључак

Политика базирана на ауторитету једног човека не може да донесе успех Србији, поготово не у садашњим околностима уништене економије и непостојања националне и колективне свести као најважнијег кохезионог фактора успешне демократије. Страначки живот је конципиран да рефлектује увек политику освајања власти, што би било одрживо у контексту постојања поменутих кохезионих фактора који су већ остварени као што су: колективна и национална свест око најважнијих друштвеноисторијских питања. Нажалост, та празнина која постоји у нашем политичком систему се тешко може надоместити

у садашњим околностима у којима се нашла Србија, поготово када се има у виду непостојање демократских институција као што су реформисан правни систем, тј. независно судство и организована друштвена-технократска елита.

Дакле, једина нада је функционална демократија која неће зависити од појединачног ауторитета, већ од стабилног и функционалног друштва и система власти. Тада ће западна администрација морати да напусти методу просте трговине у свој спољој политици према Србији.